

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky, ve věci

žalobce: **SKIPARK ČERVENÁ VODA, s.r.o., IČ: 62062026**
sídlem Mlýnský Dvůr 8, 561 69 Červená Voda
zastoupený advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **SKI KLUB Česká Třebová, z.s.**
sídlem Na Skále 573, 560 02 Česká Třebová

v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. KrÚ-45667/40/2019/OMŠRI/Dr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) se včas podanou žalobou u zdejšího soudu domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Výprachtice ze dne 1. 2. 2019, sp. zn. OUYs 668/2017, kterým bylo rozhodnuto tak, že odstranění stavby „*Zemní kabelová přípojka NN elektrické energie na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X a X a st. čX v katastrálním území Čenkovice*“ (dále jen „dotčená stavba“) se nenařizuje. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.
2. Žalobce ve své žalobě uvádí v podstatě jeden žalobní bod, ve kterém vytýká žalovanému a před ním správnímu orgánu I. stupně, že rozhodovali na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný správním orgánům vytýká, že neprovedly žádné dokazování za účelem faktického prověření existence a umístění dotčené stavby, kterou žalobce považuje za stavbu černou. Správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z tvrzení jedné strany, a to stavebníka dotčené stavby (osoby zúčastněné – pozn. soudu). Takto zjištěný skutkový stav považuje žalobce za nedostatečný. Správní orgány nezákonně přesunuly důkazní břemeno o existenci černé stavby na žalobce. Je to stavební úřad, který disponuje dostatečnými právními i technickými prostředky k prověření skutečného stavu věci, na rozdíl od žalobce, který v době stavebních prací (rok 2011) nebyl vlastníkem předmětných pozemků a informace o stavbě má tak pouze zprostředkovaně. Závěrem žaloby žalobce odkazuje na judikaturu NSS týkající se rozložení důkazního břemene v řízení o dodatečném povolení stavby, když poukazuje na skutečnost, že v takovém řízení nese důkazní břemeno vždy vlastník stavby nebo stavebník.
3. Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém právním posouzení a odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako s.ř.s.), přičemž dospěl k následující právnímu a skutkovému zjištění.
6. Dne 3. 7. 2017 obdržel stavební úřad Obecního úřadu Výprachtice žádost SKI KLUBU Česká Třebová, z.s., o dodatečné povolení dotčené stavby. Stavební úřad následně opatřením ze dne 11. 7. 2017 pod č. j. OUVY 669/2017 oznámil zahájení řízení o odstranění dotčené stavby dle ust. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a současně usnesením z téhož dne, č. j. OUVY 671/2017, řízení o nařízení odstranění stavby přerušil do rozhodnutí o podané žádosti o dodatečné povolení stavby. Následně došlo k vydání několika jak procesních tak meritorních rozhodnutí, přičemž pro zde projednávanou věc je rozhodné až rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 1. 2018, č. j. OUVY 40/2018, kterým řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zastavil. Následně opatřením ze dne 16. 2. 2017 pod č. j. OUVY 144/2018 stavební úřad oznámil pokračování řízení o odstranění stavby a současně přiznal účastníkům řízení práva vyplývající z ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Takové rozhodnutí napadl žalobce

odvoláním, kterému bylo vyhověno kvůli procesnímu pochybení stavebního úřadu. Po vrácení spisového materiálu správnímu orgánu I. stupně rozhodl stavební úřad znovu dne 1. 2. 2019, č. j. OUVY 150/2019, tak, že se odstranění předmětné stavby nenařizuje. Důvodem vydání takového rozhodnutí byla skutečnost, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení o odstranění stavby shledal, že ke kabelům umístěným na základě vydaného územního rozhodnutí ze dne 28. 7. 1999 pod č. j. 492/29-Č/99/Le byla ve stejné trase přiložena příloha představující silový kabel 1 x AYKY-J 3x240+120 mm² spolu s ovládacím kabelem 1 x AYKY-J 4X2,5 mm² za účelem rezervy pro posílení nebo nahrazení nefunkčního stávajícího kabelu ve stejné trase. Tuto skutečnost potvrzuje výpověď stavebníka, který sdělil, že před více než 10 lety došlo k výměně původního elektrického vedení NN k budově č.p. 154 v obci Čenkovice z důvodu detekce vady těchto kabelů a po projednání s provozovatelem distribuční soustavy byly tyto kabely vyměněny v souladu s jeho instrukcemi a vytyčením. Svoji výpověď stavebník potvrdil dodaným zápisem ze schůzky provozovatelů vleků SKI areál Buková hora Čenkovice ze dne 12. 9. 2007 a čestným prohlášením čtyř z pěti účastníků této schůzky, že je zápis věcně správný. Stavební úřad ve smyslu uvedených skutečností rozhodl, že se odstranění této předmětné stavby nenařizuje, neboť bylo v průběhu řízení o odstranění stavby prokázáno, že se nejedná o stavbu provedenou bez příslušného povolení dle stavebního zákona. Stavební úřad tak dospěl k závěru, že elektrické přípojky včetně připojení stavby a odběrných zařízení vedených mimo budovu nebo připojení staveb plnicích doplňkovou funkci ke stavbě hlavní na rozvodné síť stavby hlavní nevyžadují ve smyslu ust. § 103 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení, vyžadují pouze umístění stavby. S tímto rozhodnutím žalobce opět nesouhlasil, podal proti němu odvolání, které tentokrát žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u zdejšího soudu žalobu, domáhající se zrušení žalovaného rozhodnutí.

7. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští

i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

10. Nyní již k samotnému přezkumu.

11. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena

12. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby.

13. Dle § 129 odst. 3 stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s

předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

14. Z právní úpravy tak vyplývá, že řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona je řízením, které se zahajuje výlučně z moci úřední a na jeho zahájení není právní nárok. Řízení o odstranění stavby tak nemůže zahájit ani podaná žádost o dodatečné povolení stavby. Žádost o dodatečné povolení stavby může být pouze jedním z možností, jak se stavební úřad o možné černé stavbě dozví, nicméně je to stále stavební úřad, který musí posoudit rozhodné skutečnosti a na základě toho poté zahájit nebo nezahájit řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 96/2014 - 40, www.nssoud.cz). V jádru stejnou myšlenku vyslovil i žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017 pod č. j. KrÚ-61604/106/2017/OMSŘI/Ma-2, když stanovil stavebnímu úřadu v první řadě posoudit, zda dotčená stavba je ve skutečnosti stavbou dle § 129 odst. 1 písm. b), tedy zda zde existuje důvod pro zahájení řízení dle § 129 stavebního zákona. Nicméně z důvodu, že řízení o odstranění stavby již bylo zahájeno, bylo potřeba postup stavebního orgánu korigovat (jak správně uvedl i žalovaný v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2018 pod č. j. KrÚ-54088/81/2018/OMSŘI/Dr) ve smyslu názoru uvedeném v rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2011, č. j. As 30/2011-93, v kterém je uvedeno že „[s]tavební zákon ani správní řád neumožňuje řízení o odstranění stavby zastavit v případě, kdy stavební úřad shledá, že nejde o stavbu postavenou bez či v rozporu se stavebním povolením. Vydání rozhodnutí ve věci nebrání ani ta skutečnost, že dle ust. § 129 stavebního zákona neupravuje, jakým způsobem řízení o odstranění stavby ukončit, pokud stavební úřad v průběhu řízení zjistí, že nebyly dány důvody pro jeho zahájení. Prikazuje-li stavební zákon úřadu nařídít odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním, lze dovodit, že pokud dospěje stavební úřad k závěru opačnému, a to že se nejedná o „černou“ stavbu, je oprávněn učinit výrok, kterým se odstranění stavby nenařídí.“
15. Po četných rozhodnutích jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, bylo úkolem stavebního úřadu posoudit charakter dotčené stavby a vydat meritorní rozhodnutí v řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona.
16. Za správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že dotčená stavba není stavbou černou ve smyslu § 129 stavebního zákona, jelikož ke kabelům umístěným na základě vydaného územního rozhodnutí ze dne 28. 7. 1999 pod č.j. 492/29-Č/99/Le byla ve stejné trase přiložena příloha představující silový kabel 1 x AYKY-J 3x240+120 mm² spolu s ovládacím kabelem 1 x AYKY-J 4X2,5 mm² za účelem rezervy pro posílení nebo nahrazení nefunkčního stávajícího kabelu ve stejné trase. Takto provedená stavba nepodléhá ohlašovacímu ani povolovacímu režimu § 109 stavebního zákona, a tudíž se nejedná o černou stavbu, kterou je třeba odstranit. Tento právní názor ani není mezi stranami sporný.
17. Sporným zůstává zjištěný skutkový stav, když žalobce tvrdí, že příloha představující silový kabel 1 x AYKY-J 3x240+120 mm² spolu s ovládacím kabelem 1 x AYKY-J 4X2,5 mm² za účelem rezervy pro posílení nebo nahrazení nefunkčního stávajícího kabelu nebyla provedena ve stejné trase, ve které již byly položeny „povolené kabely“.

18. Důkazní břemeno v řízení o odstranění stavby je primárně na straně stavebního úřadu, který je povinen prokázat, že stavba, která je předmětem řízení o odstranění, je stavbou dle § 129 odst. 1 písm. b). Nařídí-li tedy stavební úřad stavbu odstranit, je právě jeho povinností nasbírat takové množství důkazů, které prokazují existenci stavby dle § 129 odst. 1 písm. b). Pokud se však stavebnímu úřadu nepodaří shromáždit takové důkazy, nebo naopak shromáždí důkazy prokazující neexistenci stavby dle § 129 odst. 1 písm. b), je povinností stavebního úřadu vydat rozhodnutí, že odstranění stavby se nenařizuje.
19. Stavební úřad v řízení o odstranění stavby vycházel z výpovědi stavebníka, společnosti SKI KLUB Česká Třebová, který vypověděl, že při opravách kabeláže prováděné v roce 2011 byly k již položeným kabelům pouze přiloženy další dva kabely (1x silový a 1x ovládací kabel) ve stejné trase, přičemž žádné jiné stavební práce prováděny nebyly, tudíž že nedošlo k zakopání přiložených kabelů do jiné, do té doby neexistující trasy. Svou výpověď podložil dodaným zápisem ze schůzky provozovatelů vleků SKI areál Buková hora Čenkovice ze dne 12. 9. 2007, ve kterém je uvedeno, že bude provedena pouze oprava již existujícího elektrického vedení, které je ve vlastnictví osoby zúčastněné na jednání, a čestným prohlášením čtyř z pěti účastníků této schůzky, že je zápis věcně správný (viz čl. 14 správního spisu správního orgánu I. stupně). Na základě těchto skutečností dospěl stavební úřad k závěru, že takto provedené práce neměly za následek porušení stavebního zákona, a tudíž se nejedná o stavbu dle § 129 odst. 1 písm. b). S tímto závěrem však žalobce nesouhlasil a již v řízení před stavebním úřadem tvrdil, že stavba přílože byla „zakopána v jiné trase“. Své tvrzení však nepodložil žádnými důkazy a ani nenavrhoval žádný konkrétní důkaz, který by jeho tvrzení prokázal. A právě tato skutečnost je ve zde projednávané věci rozhodná.
20. Žalobce byl dle § 27 správního řádu účastníkem řízení o odstranění stavby, tudíž mu jsou v řízení svěřeny procesní práva, mezi která patří, nestanoví-li zákon jinak, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Bylo jistě právem žalobce v řízení o odstranění stavby tvrdit skutečnosti, které byly v rozporu se závěry stavebního úřadu. Nicméně bylo také povinností žalobce tyto své tvrzení podložit důkazy. Obecná tvrzení žalobce, která nejsou ničím podložena, nemohou v řízení zvrátit skutkový stav zjištěný stavebním úřadem, který navíc má oporu v důvěryhodných důkazech, jakým je výpověď stavebníka, zápis ze schůzky provozovatelů vleků SKI areál Buková hora Čenkovice ze dne 12. 9. 2007 a čestná prohlášení čtyř z pěti účastníků této schůzky, že je zápis věcně správný. Krajský soud hodnotí takové důkazy jako důvěryhodné, věrně zachycující skutečný stav věci. Žalobce v řízení o odstranění stavby pouze tvrdí, že přílože byla zakopána v jiné trase, aniž by toto své tvrzení jakkoliv doložil. Navíc jak uvádí sám žalobce, v roce 2011, kdy k položení přílože došlo, nebyl žalobce ještě vlastníkem dotčené nemovitosti a tudíž má informace pouze zprostředkovaně. Dle hodnocení soudu takové nepodložené tvrzení nemá v řízení o odstranění stavby žádnou váhu a nemohlo tak přesvědčit stavební úřad o rozporu zjištěných skutečností s realitou. Chtěl-li být žalobce se svým tvrzením v řízení úspěšný, měl stavebnímu úřadu navrhnout provedení konkrétních důkazů k prokázání svých tvrzení, což žalobce neučinil ani v řízení před správními orgány, ani před soudem. Z těchto okolností je patrné, že žalobce v řízení před stavebním úřadem a posléze i před žalovaným neunesl své důkazní břemeno zakotvené v § 52 správního řádu.

21. Žalobce se mylí, pokud poukazuje na to, že v této situaci bylo důkazní břemeno na straně správního orgánu nebo stavebníka. Nepřílehavá je i judikatura žalobcem citovaná v žalobě, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108. Argumentace, kterou uvádí žalobce s podporou zmíněné judikatury, se týká řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv o řízení o odstranění stavby, přičemž tyto dvě řízení není na místě spojovat či snad zaměňovat. Zmíněná řízení jsou dvě odlišná řízení s rozlišným rozložením důkazního břemene. V řízení o dodatečném povolení stavby leží opravdu primární důkazní břemeno na vlastníkově pozemku nebo stavebníkovi, jelikož je to on, kdo musí prokázat náležitosti dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Naopak v řízení o odstranění stavby je důkazní břemeno, jak již výše uvedl krajský soud, na straně stavebního úřadu, který má povinnost prokázat, že se jedná o stavbu dle § 129 odst. 1. Shledá-li však na základě provedení dokazování stavební úřad, že stavba není stavbou dle § 129 odst. 1 stavebního řádu, tak řízení buď nezahájí, nebo již v probíhajícím řízení vysloví, že odstranit stavbu se nenařizuje.
22. Dle hodnocení krajského soudu shromáždil stavební úřad dostatečnou paletu věrohodných důkazů, na jejichž základě dospěl k závěru, že dotčená stavba není stavbou dle § 129 odst. 1 písm. b), tudíž její odstranění nenařídil. Tvrdil-li žalobce v řízení opak, byl to pak právě žalobce, kdo měl své tvrzení podložit důkazy a unést tak nejen své břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní. Žalobce však své důkazní břemeno neunesl. Stavební úřad není povinen obstarávat důkazy potvrzující argumentaci žalobce, jelikož není jeho úkolem suplovat žalobcova advokáta. Krajský soud tak neshledal pochybení v postupu stavebního úřadu, a tudíž nelze ani hovořit o pochybení žalovaného, který postup stavebního úřadu potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Krajský soud tak na základě všeho výše uvedeného hodnotí žalobní argumentaci žalobce jako nedůvodnou.
23. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. března 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu